

Arrest

nr. 65 294 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2006 dient verzoeker, van Bengalese nationaliteit, in zijn hoedanigheid als student een visumaanvraag in voor lang verblijf bij de Belgische ambassade te New Delhi in India.

Op 7 augustus 2006 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een visum type D.

Op 29 september 2006 meldt verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur te Gent om zich te laten inschrijven (bijlage 15).

Op 13 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 14 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 13/11/2009 bij de burgemeester van Antwerpen door F., K. S.(...) geboren te (...)op 06.12.1980, onderdaan van Bangladesh, verblijvende te(...), in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wenst te worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene legt een model-arbeidsovereenkomst voor. De duur van de overeenkomst wordt echter niet vermeld. Bijgevolg kan betrokkene niet genieten van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium van de prangende humanitaire situaties. Hij brengt geen elementen aan die aantonen dat hij zich in een situatie bevindt die dermate klemmend is dat hij zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 13.11.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag gegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de aanvraag wel degelijk gegrond dient verklaard te worden. DVZ stelt dat de regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie en / of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009 niet voldoende zijn voor een verblijfsregularisatie.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

-De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen

-Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn

-De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte

In casu is de 2^e uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden.

Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voorname artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat DVZ zich duidelijk vergist heeft bij het interpreteren van de instructies zoals ze zouden worden toegepast door de Minister.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

1. Verzoeker legt een arbeidscontract voor doch er zou geen duur van dit arbeidscontract zijn bepaald in het contract, dat betekent arbeidsrechtelijk dat het een contract is van onbepaalde duur aangezien, indien het een contract is van beperkte duur, de duur ervan dient bepaald te worden.

De arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd

Deze arbeidsovereenkomst wordt door de wetgever als algemene regel vooropgesteld: wanneer de partijen omtrent de duur niets hebben voorzien of wanneer de voorwaarden van één van de overeenkomsten met tijdsbepaling niet nauwgezet vervuld zijn, wordt de arbeidsovereenkomst geacht voor onbepaalde tijd te zijn gesloten.

Voor het tot stand komen van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd volstaat de loutere wilsovereenstemming tussen partijen; enig formalisme is niet voorgeschreven.

Is er geen geschrift waaruit blijkt dat de arbeidsovereenkomst voor een bepaalde tijd of voor een duidelijk omschreven werk is gesloten, dan gelden voor deze arbeidsovereenkomsten dezelfde voorwaarden als voor de arbeidsovereenkomsten van onbepaalde tijd. De schriftelijke vaststelling van een overeenkomst voor een bepaalde tijd of voor een duidelijk omschreven werk is niet vereist in de bedrijfstakken en voor de categorieën van werknemers waarvoor de vorm van arbeidsovereenkomst toegestaan is ingevolge een collectieve arbeidsovereenkomst die door de Koning algemeen bindend is verklaard. (Art 9 lid2 . Wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978)

2. Ondertussen verblijft hij meer dan vijf jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied. Immers verzoeker verblijft meer dan 5 jaar in België, er is hier dus zeker sprake van langdurig ononderbroken verblijf.

Er is zeker sprake van duurzame verankering. Er is tevens sprake van integratie en afdoende stukken om dit aan te tonen.

Dat men niet ontkent dat hij volledig ingeburgerd is.

Dat ook niet kan ontkend worden dat verzoeker momenteel meer dan vijf jaar in België.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. In de mate waarin verzoeker in zijn enig middel de schending van “de” beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om te bepalen op welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt gedoeld. Daar verzoeker nalaat op concrete wijze aan te tonen welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde argumenten als onvoldoende worden bevonden voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Verzoeker toont met zijn verzoekschrift ook duidelijk aan de motieven van de bestreden beslissing te kennen daar hij deze motieven weergeeft om zijn argumenten uiteen te zetten, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* ook op dat vlak is bereikt. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dienaangaande niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Verzoeker dwaalt dus waar hij in het eerste deel van zijn uiteenzetting stelt *“Omdat de dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen (...)”*. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde. De uiteenzetting desbetreffend van verzoeker –een loutere parafrasering van het vernietigingsarrest van de Raad van State van 9 december 2009- heeft bijgevolg geen uitstaans met de huidige bestreden beslissing en kan aldus niet dienstig aangevoerd worden. Daarenboven ondervindt verzoeker geen nadeel door het feit dat zijn aanvraag ontvankelijk is verklaard en een vernietiging van de beslissing op grond van deze grief kan hem dan ook geen voordeel verschaffen.

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 november 2009, die vergezeld ging van een ingevuld *“typeformulier regularisatieaanvraag”*, heeft gesteund op de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker betwist niet dat hij er uitdrukkelijk om heeft verzocht toepassing te maken van de instructie van 19 juli 2009, noch dat hij heeft aangegeven in aanmerking te komen voor het criterium 2.8B van voornoemde instructie.

Daargelaten de vraag naar het belang dat verzoeker erbij heeft om aanvankelijk te stellen dat verwerende partij de bestreden beslissing niet vermag te motiveren aan de hand van de instructie van 19 juli 2009 en haar criteria, noch er wettig naar kan verwijzen, daar deze werden vernietigd door de Raad van State, doch vervolgens zelf poogt aan te tonen wel degelijk in aanmerking te komen voor toepassing van voormelde instructie en haar criteria, wijst de Raad op het volgende:

De instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan

vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Een schending van de materiële motiveringsplicht die gegrond is op het feit dat wordt gemotiveerd aan de hand van de vernietigde instructie kan dan ook niet worden aangenomen. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.7. Het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt :

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

(...)”.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van de toepassing van voornoemd criterium 2.8B daar de duur van de door hem voorgelegde arbeidsovereenkomst niet wordt vermeld.

Verzoeker betwist niet dat in het door hem voorgelegde model-arbeidscontract geen duur van de overeenkomst wordt bepaald, doch hij duidt op artikel 9 van de wet van 3 juli 1978 op de arbeidsovereenkomsten en voert aan dat de arbeidsovereenkomst arbeidsrechtelijk wordt geacht voor onbepaalde tijd te zijn gesloten wanneer de partijen omtrent de duur van de arbeidsovereenkomst niets hebben voorzien of de voorwaarden voor de tijdsbepaling niet nauwgezet werden vervuld. Volgens verzoeker heeft de wetgever voormeld principe als algemene regel vooropgesteld.

De Raad onderstreept dat verwerende partij in dit verband, gebruik makend van haar discretionaire bevoegdheid, heeft geoordeeld dat, voor zij die beroep wensen te doen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, een kopie van een arbeidscontract dient te worden voorgelegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar, hetzij van onbepaalde duur. Zowel het criterium 2.8B van de instructie, als de nader bepaalde omschrijving van voormeld criterium in het door verzoeker als zodanig ingevulde *“typeformulier regularisatieaanvraag”*, zijn duidelijk. Deze voorwaarde –duidelijk gekend door verzoeker, die ervoor diende te zorgen dat hij bij zijn aanvraag die stukken voegde die zijn aanspraak op regularisatie kunnen ondersteunen- heeft enkel tot doel een referentienorm te creëren die elke aanvrager van een aanvraag om machtiging tot verblijf die de toepassing vraagt van het criterium 2.8B dient te respecteren. De Raad is dienvolgens van oordeel dat de loutere vaststelling van verwerende partij dat in de voorgelegde model-arbeidsovereenkomst geen duurtijd werd aangegeven, hetgeen wordt gesteund door de stukken van het administratief dossier, op zich niet kennelijk onredelijk is, daar het immers aan verwerende partij toekomt uitspraak te doen over de waarde ervan als instrument om de

aanvraag als machtiging zoals ingediend door verzoeker te ondersteunen. Verwerende partij heeft daarom niet de verplichting, noch de bevoegdheid om de voorgelegde arbeidsovereenkomst te beoordelen rekening houdende met arbeidsrechtelijke regels. De Raad herhaalt dat verzoeker niet betwist dat de arbeidsovereenkomst die hij heeft voorgelegd in het raam van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen aanduiding van de duurtijd van deze overeenkomst vermeldde. Verzoeker toont aldus niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij ontwikkelen van dit motief niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. In het raam van zijn marginale wettigheidstoetsing komt het de Raad evenmin toe te oordelen over de toepassing van een arbeidsrechtelijk principe door verwerende partij, maar enkel of deze op basis van de stukken van het dossier en niet op kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

2.8. Daarnaast voert verzoeker aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij meer dan vijf jaar –en dus langdurig- ononderbroken op Belgisch grondgebied verblijft, dat er sprake is van duurzame verankering en afdoende stukken worden aangevoerd om zijn integratie aan te tonen. Het wordt, zo stelt verzoeker, ook niet ontkend door de verwerende partij.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat het niet duidelijk is op welk criterium verzoeker nu precies doelt. In de mate dat hij wenst aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte is voorbijgegaan aan zijn integratie omwille van het feit dat niet was voldaan aan de voorwaarde van de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, dient erop gewezen dat hiervoor reeds werd gesteld dat niet was aangetoond dat dit wees op een kennelijk onredelijk handelen van de verwerende partij. Bovendien is het evenmin kennelijk onredelijk om in het kader van de discretionaire bevoegdheid een aantal cumulatieve voorwaarden te verbinden aan een eventuele regularisatie. Het standpunt van verzoeker, waarbij hij de Raad ertoe uitnodigt voorbij te gaan aan één van die criteria zou de Raad ertoe brengen een uitspraak te doen over de opportuniteit ervan, terwijl die bevoegdheid hem, in het kader van de wettigheidstoetsing, niet is toegewezen.

In de mate, ten slotte, dat verzoeker zich, met het hanteren van de notie “langdurig ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar” zou willen beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie, dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich ter gelegenheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf slechts heeft gesteund op artikel 2.8B van de instructie. Verzoeker heeft door de wijze waarop hij zijn aanvraag formuleerde derhalve zelf de begrenzingen van de door verwerende partij door te voeren controle bepaald en kan haar dan ook niet verwijten zijn aanvraag niet aan dit criterium te hebben getoetst.

2.9. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen en heeft zich daarbij voornamelijk gesteund op de gegevens die haar ter beschikking werden gesteld door verzoeker. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen of dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht zouden zijn geschonden, noch dat bij de totstandkoming van de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan het bestuur de verplichting oplegt om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze dient te stoelen op een correcte feitevinding, met de voeten zou zijn getreden. Verzoeker toont immers niet aan of en welke door hem aangebrachte gegevens ten onrechte zouden zijn veronachtzaamd door de verwerende partij.

2.10. De keuze, ten slotte, die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat

in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaande blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.11. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WIJNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WIJNGAERT

A. WIJNANTS